



*„És amikor a mindennapjainkat e mennyei Ragyogásban éljük,
az Isten színe előtt, az Ő fényében járunk és kelünk,
akkor tudnunk kell, hogy ebben az Életben változás sincsen,
nincs elmúlás és nincs halál, mert a Szeretet örökkévaló és
romolhatatlan, mert a Szeretet Isten.*

*És ez az Örök Élet szállt alá az ember szívébe,
ez az Örök Élet jelenik meg az ember mindennapi tetteiben.*

*És akik most ott járunk Isten fényében,
mi ott fogunk állani az Ő trónjánál, az Ő örök Ragyogásában, a
végtelen Szeretetnek tengerében,
mint Szeretet csillagai, tündökölni fogunk mindörökké.”*

Évközi 22. vasárnap

MTörv 4,1-2. 6-8
Jak 1,17-18. 21b-22.27
Mk 7,1. 8. 14-15. 21-23

Emberi parancsok és Isten parancsai - e kettő összeütközése látható az evangéliumban. És ebből az összeütközésből jobban megértjük mit jelent, mi a lényege, hogy Isten parancsot ad nekünk, hogy törvényt ad elénk.

Az ószövetségi olvasmány Mózes szavával éppen ezt a lényegét világítja meg: Isten törvénye Istentől, a világosság Atyjától szívünkbe sugárzó fény, és ez a fény magának Istennek a ragyogása.

Ő önmagából árasztja az ember szívébe azt a bölcsességet, azt a ragyogást, amely bölcsesség és ragyogás a Szeretet örökkévalósága.

És ezzel a fénnel teremti az embert emberré Isten, amikor őt kiemeli e teremtett világból,

a teremtett világnak koronájává teszi, fölemeli egészen önmaga közelébe, önmaga világosságába.

Az embert Isten azzal a törvénnyel, amelyet belesugároz az ember lelkébe, ezzel az Ő saját életének részesévé, a Szeretet ünnepének résztvevőjévé avatja.

Ezért akik látják az Istentől törvénnyel megajándékozott népet,

azok mind ámulva mondják: Milyen bölcs, milyen okos ez a nemzet!

És ennek a bölcsességnek, ennek az ámulatnak magyarázata: mert olyan közel van hozzá az Isten.

A törvénnyel ugyanis Isten maga száll alá az ember szívébe, és ez a törvény lényege.

Amikor az Isten törvényei szerint él az ember,

amikor a szívében lakó Fény, a Szeretet ragyogása megjelenik az ember tetteiben,

a minden napjaiban, a magatartásában, akkor mennyei lényként jár-kezel az ember ebben a világban,

akkor az emberben ott van az a titokzatos valóság, amely titokzatos valóság maga Isten.

Istennek a lényege a szeretet. Isten törvényei ezt a valóságot ragyogják bele az ember szívébe,

és ezt a világot teremtik meg, mint az ember emberies életének a környezetét.

Az evangéliumban éppen ennek a lényegnek a félreismerése okoz összeütközést Jézus és a farizeusok között.

Ők emberi hagyományokat látnak a törvényben, nem látják az Istentől eredő eredetet.

Ők azt látják, hogy a törvény az ember benső ügye.

Így szoktak tenni az elődeink, és így cselekszenek a körülöttünk lévők,

ezért ezt az emberi megnyilvánulást követjük mi is.

Példaként az az eset áll itt, amikor megmossák kezüket könyékig, hogy tiszták legyenek.

A tisztaság azonban az Isten szentsége.

És az Isten alászállása az ember szívébe,

és az ember szívébe alászállott isteni szentség megjelenése az ember magatartásában, csak ez teszi tisztává az embert.

És az Isten törvénye, ez az adomány, mert hiszen ajándék ez, csodálatos adomány Istentől odafentről, a Világosság Atyjától, a Szeretet Istenétől. Erről az adományról beszél Szent Jakab a levelében, és szavaival rávilágít az Istentől kapott törvény lényegére.

A lényeg pedig az, hogy Istentől való. A lényeg az, hogy Istenből árad. A lényeg az, hogy Istent magát hozza el az emberszívbe, az emberéletbe, és ezért fel is emeli az embert az Isten közelébe.

Az Isten törvénye megmenti a lelkünket - írja Szent Jakab apostol, üdvözít bennünket. Mert az Isten törvénye a hozzánk lehajló Istennek hatalmas keze, amely hatalmas kézzel magához ölel, a Szeretet ölébe vesz minket.

Ez a jó adomány, ez a tökéletes ajándék az Istentől származik.

És ezzel az adománnyal, az Ő igazságának igéjével, az Ő tiszta tanításával, az Ő önmagát sugárzó fényével, a Szeretet kegyelmével teremt bennünket emberré Isten, olyan lénynek ebben a világban, aki fölötte áll mindennek, ami e teremtett világban létezik.

Fölötte áll annyira, hogy ott áll Isten színe előtt, ott áll Isten trónjánál, és ott jár-ke, ott éli életét.

A mindennapi életre gondoljunk, minden cselekedetünkre.

Szent Jakab apostol arra is ráirányítja a figyelmünket, hogy abban áll ez az emelkedett, ez az Istenhez közeli emberélet: meglátogatni nyomorukban az árvákat és az özvegyeket.

És erre a mindennapi valóságra mutat rá a válaszos zsoltár egymást követő gondolatsora is:

Aki igazat gondol szívében, akinek rágalmat nem beszél szája, aki felebarátjának nem tesz rosszat, nem gyalázza embertársát, aki pénzét uzsorára nem adja, vesztegetést nem fogad el.

Aki így él, ő isteni életet él ebben a világban.

Ő abban a Világosságban jár, amely odafentről árad, a Világosság Atyjától, a Szeretet Istenétől az ember szívébe.

Ekkor az ember Isten jelenlétének a szentélye ezen a világon.

És amikor a mindennapjainkat e mennyei Ragyogásban éljük,

az Isten színe előtt, az Ő fényében járunk és kelünk,

akkor tudnunk kell, hogy ebben az Életben változás sincsen,

nincs elmúlás és nincs halál, mert a Szeretet örökkévaló és romolhatatlan, mert a Szeretet Isten.

És ez az Örök Élet szállt alá az ember szívébe,

ez az Örök Élet jelenik meg az ember mindennapi tetteiben.

És akik most ott járunk Isten fényében,

mi ott fogunk állani az Ő trónjánál, az Ő örök Ragyogásában, a végtelen Szeretetek tengerében,

mint Szeretet csillagai, tündökölni fogunk mindörökké.

Amen.